

دوتا ۲۹۸	بررسی کتاب مقدس / ۵۶
	رومیان ۴: ۲۵-۱۷
T = معلم ۱	S = معلم ۲

(T) به برنامه " دوره شاگردسازی از رادیو " خوش آمدید. در این مجموعه از بررسیهای کتاب مقدس، دو معلم، کار بررسی را از رومیان ۴: ۲۵-۱۷ انجام خواهند داد. در رومیان ۴: ۱-۱۶، پولس ثابت کرد که عادل شمردگی بوسیله ایمان همواره تنها طریق راستین نجات در کتاب مقدس بوده است. در رومیان ۴: ۱۷-۲۲، او خصوصیت ایمان ابراهیم را بررسی می‌کند تا به ما نشان بدهد که ایمان راستین چیست. و در رومیان ۴: ۲۳-۲۵، او ارتباطی را که ایمان ابراهیم می‌تواند با ایمانداران عصر حاضر داشته باشد، تعلیم می‌دهد.

(S) قدم اول. بخوانید.

با هم رومیان ۴: ۲۵-۱۷ را بخوانیم. اگر دو نفر یا بیشتر هستید، هر یک به نوبت یک آیه را بخوانید تا تمام متن خوانده شود. به‌خاطر کمبود وقت، لطفاً رومیان ۴: ۲۵-۱۷ را خودتان بعداً بخوانید.

(T) قدم دوم. کشف کنید.

برخی حقایق مهم را از رومیان ۴: ۲۵-۱۷ کشف کنیم و مورد گفتگو قرار دهیم. "کدام حقیقت در این بخش برای شما مهم است؟" یا "کدام حقیقت در این بخش فکر یا دل شما را لمس می‌کند؟" فکر کنید و پاسخ خود را در دفتر یادداشتان بنویسید. پس از چند دقیقه، به نوبت، کشفیات خود را با یکدیگر در میان بگذارید.

(S) یک حقیقت مهم برای من در رومیان ۴: ۱۷-۲۲ این است که "ایمان ابراهیم چه ویژگی داشت."

"اولین ویژگی ایمان در رومیان ۴: ۱۷ یافت می‌شود. «موضوع» ایمان ابراهیم، عبارت بود از خود خدای زنده." ابراهیم صرفاً ایمان نداشت، بلکه ایمان او به وجود "کسی" یا "چیزی" بود. او به خدای زنده ایمان داشت و به آنچه که خدا به او فرموده بود و وعده داده بود ایمان داشت. او ایمان داشت که خدا قادر مطلق است و می‌تواند به مردگان حیات ببخشد. همچنین او به امانت و وفاداری خدا ایمان داشت، و اینکه وعده خدا به اندازه تحقق آن، نیکو و قابل اطمینان است.

"دومین ویژگی ایمان در رومیان ۴: ۱۸ یافت می‌شود. «هدف» ایمان ابراهیم بطور مستقیم به امید او ارتباط داشت." ایمان و امید ابراهیم با هم عمل کردند: ایمان او "از آنچه که بدان امید داشت، مطمئن بود." ایمان او عبارت از این بود که او از تحقق وعده خدا بسیار مطمئن بود. با وجود اینکه ابراهیم آگاه بود که از نقطه نظر انسانی، شرایط اجازه نمی‌دهند که او صاحب فرزند شود، با اینحال او به قادر مطلق بودن خدا ایمان داشت و این امید تزلزل‌ناپذیر را برای متحقق شدن وعده خدا در خود داشت. در حالیکه در آیه ۱۱ می‌بینیم که هدف خدا آن بود که ابراهیم پدر امت‌های بسیار باشد. در آیه ۱۸ مشاهده می‌کنیم که همین، هدف آگاهانه ابراهیم نیز بود. ابراهیم آگاهانه آن هدفی را که خدا برای زندگی او داشت، هدف زندگی خویش قرار داد. ابراهیم با اطمینان به قطعی بودن امید خود ایمان داشت، مبادا وعده‌ای که دریافت کرده بود از میان برود، این وعده که او پدر امت‌های بسیار خواهد شد.

"سومین ویژگی ایمان در رومیان ۴: ۱۹-۲۱ یافت می‌شود." «قدرت» ایمان ابراهیم با نگاه او به صفات خدا تعیین شده بود." خدا به ابراهیم وعده داد که او و همسرش صاحب پسری خواهند شد، و اینکه خدا از طریق آن پسر تمام نژادهای بشری را برکت خواهد داد. اما از آنجا که هم خود او و هم همسرش بسیار سالمند بودند، از لحاظ انسانی و علمی بنظر غیرممکن می‌آمد که چنین وعده‌ای تحقق یابد. با وجود این، ابراهیم "اجازه نداد که شرایط، بر ایمان او تأثیر بگذارند." او بدون آنکه ایمانش تضعیف شود با شرایط خود روبرو شد. او چگونه این کار را انجام داد؟ رومیان ۴: ۲۰-۲۱ می‌فرماید که "دیدگاه او نسبت به خدا، خصوصیات ایمان او را تعیین کرد." از آنجا که او خدا را قادر مطلق و امین به‌شمار می‌آورد، بنابراین مجالی برای ورود شک باقی نگذارد. ایمان او با وعده‌های مکرر خدا تقویت می‌شد. هر بار که او خدا را جلال می‌داد، ایمانش تقویت می‌شد. آنچه که ایمان او را تقویت می‌کرد، این بود که به‌گونه‌ای تزلزل‌ناپذیر باور داشت که خدا قدرت دارد هر آنچه را که وعده داده است، عملی سازد.

"چهارمین ویژگی ایمان در رومیان ۴: ۲۲ یافت می‌شود." «نتیجه» ایمان ابراهیم آن بود که این ایمان، برای او عدالت به‌شمار آمد." ایمان او فقط ایمانی منطقی نبود. همچنین ایمان او از نوعی نبود که برای وقوع معجزات لازم است. ایمان ابراهیم، ایمان به رستگاری و نجات بود، یعنی "ایمانی که به نجات یا عادل شمردگی می‌انجامد." ایمان او بطور مستقیم به وعده خدا در مورد آمدن مسیح موعود ارتباط داشت، همان مسیح موعودی که مرگ و قیامت از میان مردگان قرار بود تا تمام نژادهای بشری را برکت دهد. ایمان او به کلام خدا اطمینان داشت، و بطور کامل به عدالت خدا برای فرستادن مسیح برای نجات متکی بود، و نه هیچ عمل دیگری.

(T) یک حقیقت مهم برای من در رومیان ۴: ۲۳-۲۵، این است که "ایمان ابراهیم چگونه با ایمانداران عصر حاضر ربط پیدا می‌کند." در اول قرن نهم، ۱۰: ۱۱، پولس می‌فرماید که هر آنچه که برای قوم اسرائیل اتفاق افتاد "برای این نوشته شد که ما بخوانیم و آن اشتباهات را تکرار نکنیم، تا در این روزهای آخر که دنیا به پایان خود نزدیک می‌شود، درس عبرتی بگیریم." در رومیان ۴: ۲۳-۲۴ پولس می‌فرماید که آنچه که در ارتباط با ابراهیم نوشته شد، "تنها مربوط به ابراهیم نبود که نوشته شد، بلکه

به ما نیز مربوط می‌باشد". ایمان نه تنها برای ابراهیم به عنوان عدالت محسوب شد، بلکه ایمان برای همه ایمانداران به عنوان عدالت محسوب خواهد شد.

هرچند شرایط ایمان ابراهیم با شرایط ایمان مسیحی تفاوت دارد، اما شباهت‌های موجود بین ایمان ابراهیم و ایمان مسیحی نشان می‌دهند که "ایمان عهدعتیق، اساساً با ایمان عهدجدید یکسان است".

"اولین شباهت" بین ایمان ابراهیم و ایمان مسیحی در عصر حاضر آن است که هدف ایمان در هر دو مورد، خدای کتاب مقدس است. این خود خدا بود که هدف ایمان ابراهیم محسوب می‌شد (۴: ۳) و نیز هدف ایمان مسیحی در عصر حاضر است (۴: ۲۴). ابراهیم و ما، همگی بر این باور هستیم که خدا ایمان را بعنوان عدالت محسوب می‌کند.

"دومین شباهت" بین ایمان ابراهیم و ایمان مسیحی عصر حاضر باور به این است که خدای کتاب مقدس مردگان را حیات می‌بخشد. ابراهیم ایمان داشت که خدا به مردگان و جسم مرده ایشان زندگی عطا میکند (۴: ۱۷). و مسیحیان ایمان دارند که خدا، عیسی، خداوند ما را از مردگان بر خیزانید (۴: ۲۴).

"سومین شباهت" بین ایمان ابراهیم و ایمان مسیحی باور به تحقق یافتن وعده خدا است. ابراهیم ایمان داشت که خدا قادر به تحقق وعده خویش می‌باشد (۴: ۲۱). اما مسیحیان هم‌اکنون می‌دانند که خدا به وعده خود در خصوص مرگ و قیام عیسی مسیح عمل کرده است (۴: ۲۵). با وجود این، نباید از یاد ببریم که خدا مرحله به مرحله تاریخ نجات را آشکار کرد. تفاوت عمده میان وضعیت خاص ابراهیم و وضعیت مسیحیان در این است که ابراهیم "وعده‌ای دریافت کرد"، در حالیکه ما "تحقق این وعده را دریافت کرده‌ایم". ایمان ابراهیم بر وعده خدا توجه داشت و اینکه این وعده بطور قطع عملی می‌شد، اما ایمان ما بر کار تکمیل‌شده نجاتی است که خدا از طریق عیسی مسیح آن را کامل کرد. به همین دلیل پولس می‌تواند در اول قرنتیان ۱۰: ۱۱ بنویسد که: "اواخر عالم به ما رسیده است" (ترجمه قدیمی). و به همین دلیل است که نویسنده عبرانیان در عبرانیان ۹: ۲۶ نوشت که عیسی مسیح یکبار و برای همیشه "در آخر زمان" آمد تا با فدا کردن خود، گناهان ما را بردارد. ابراهیم در ابتدای زمان زیست، در حالیکه ما در زمان آخر زیست می‌کنیم.

(S) قدم سوم. سؤال کنید

بیباید تمام حقایق موجود در رومیان ۴: ۱۷-۲۵ را درک کنیم و سوالات خود را در باره نکاتی که هنوز درک نکرده‌ایم مطرح سازیم. "چه سؤالی در مورد هر نکته‌ای از این بخش مایلید از گروه بکنید؟" فکر کنید و سؤال خود را در دفتر یادداشتتان بنویسید. سپس راجع به سوالات گفتگو کنید و سعی کنید پاسخ آنها را بیابید.

سؤال اول. (۴: ۱۷). "معنی عبارت «خدایی که مرده‌ها را زنده می‌کند» و همچنین «موجودات از نیستی به هستی می‌آیند» چیست؟"

(T) یک. "ابراهیم به خدایی ایمان داشت که "مرده‌ها را زنده می‌کند". رومیان ۴: ۱۷ آن دسته از صفات خدا را بر می‌شمارد که زمانی که ابراهیم به خدا ایمان آورد و عادل شمرده شد، هدف خاص ایمان ابراهیم بودند. ابراهیم به خدایی ایمان داشت که دارای قدرت مطلق بود، خدایی که قدرت حیات دارد و توسط آن می‌تواند به مردگان حیات ببخشد. این نکته، خدای زنده را از تمام به اصطلاح خدایان دیگر متمایز می‌سازد. خدا نه تنها خالق و نگاهدارنده همه چیز است، بلکه او است که مردگان را زنده می‌سازد و همه کسانی را که زندگی کرده‌اند داوری می‌کند. از آنجایی که او قدرت حیات دارد تا بطور کامل مردگان را زنده سازد، بنابراین او این قدرت حیات را نیز دارد که به افراد نیم‌مرده، جان ببخشد. ابراهیم ایمان آورد که خدا قدرت دارد او و سارا را قادر سازد تا صاحب کودکی شوند، هر چند بدن جسمانی هر دو آنها بسیار فرتوت بود.

دو. "ابراهیم به خدای قادر مطلق ایمان آورد که "به دستور او موجودات از نیستی به هستی می‌آیند". پولس این را نمی‌گوید که خدا آنچه را که قبلاً وجود نداشت، به هستی می‌خواند، یعنی منظور او آن نبود که خدا همچنان به خلق پدیده‌های جدید که قبلاً وجود نداشتند، مبادرت ورزید. بلکه او می‌گوید که خدا "آن چیزهایی را که هنوز وجود ندارند به موجودیت می‌خواند. منظور از "نستی" اشاره به آن چیزهایی است که خدا تعیین کرده در آینده تحقق یابند، اما هنوز وقت تحقق آنها نرسیده است. اینها هنوز وجود ندارند، اما از آنجا که خدا وعده تحقق آنها را داد، و بدین ترتیب تعیین کرد که اینها باید انجام شوند، بنابراین می‌شد اطمینان خاطر داشت که تحقق آنها در آینده حتمی خواهد بود.

بنابراین، در نظر ابراهیم، "وعده خدا درست همانند تحقق آن بود". "نستی‌ها" به آن دسته از امور ممکن مربوط نمی‌شد، بلکه به امور قطعی و محتوم. خدا آنچه را که قرار بود اتفاق بیفتد از قبل تعیین کرده بود و بنابراین بطور قطع اتفاق می‌افتاد. این در ضمن همان چیزی است که عبرانیان ۱۱: ۱ درباره‌اش می‌فرماید: "ایمان یعنی اطمینان به اینکه آنچه امید داریم واقع خواهد شد؛ ایمان یعنی یقین به آنچه اعتقاد داریم، گرچه قادر به دیدنشان نمی‌باشیم". ایمان ابراهیم صرفاً بسر بردن در آرزوی تحقق وعده خدا نبود، بلکه اطمینانی کامل بود نسبت به اینکه وعده خدا قطعاً تحقق خواهد یافت.

سؤال دوم. (۴: ۱۸) "ابراهیم چگونه امیدوار بود؟"

(S) پولس در رومیان ۱: ۱۶ می‌فرماید که ابراهیم در ناامیدی به امید ایمان آورد. "ناامیدی" به شرایط خاص او اشاره دارد که در آیه ۱۹ ذکر شده است. اگر او تنها به شرایط خود نگاه می‌کرد، یعنی به مرده خود، و اینکه رحم سارا نیز مرده بود، آنگاه تمام امید او با دیدن این شرایط از بین می‌رفت. اگر قرار بود ابراهیم به عوامل انسانی نگاه کند، آنگاه برای او و سارا ممکن نمی‌شد که صاحب پسری شوند.

"به امید ایمان آورد" بدان معنا نیست که ابراهیم به محتوای امید خود ایمان داشت، زیرا نه امید، بلکه این خود خدا بود که هدف ایمان او بشمار می‌رفت. ایمان و امید ابراهیم با هم عمل می‌کردند. "ایمان ابراهیم بر اساس صفات خدا" بنا شده بود، و "امید او بر اساس وعده خدا". ایمان او به قدرت مطلق خدا و امانت او بود، و امید او به تحقق آنچه که خدا وعده‌اش را داده بود.

سؤال سوم. (۴: ۱۹-۲۱) "چه عاملی باعث تقویت ایمان ابراهیم شد؟"

(T) یک. "دیدگاه ابراهیم نسبت به خدا، تعیین‌کننده ویژگی ایمان او بود". آیه ۱۹ می‌فرماید: "و در ایمان کم قوت نشده، «نظر کرد» به بدن خود که در آن وقت مرده بود ... و به رحم مرده ساره". او بجای آنکه سعی کند شرایط خود را از یاد ببرد، عمداً با شرایط خود روبرو شد و از این امر به‌خوبی آگاه بود که بدن خود او و بدن همسرش سارا برای تولید مثل مرده است. اگر بخواهیم به زبان دیگر بگوییم، خواهیم گفت که هر دوی آنها برای تولید مثل بسیار پیر بودند (پیدایش ۱۷: ۱۷ و ۱۸: ۱۱). اما ابراهیم، علی‌رغم در نظر گرفتن شرایط خود، در ایمان خود کم قوت نشد. علت آنکه ابراهیم در ایمان خود کم قوت نشد آن بود که او توجه خود را به وعده‌های خدا معطوف ساخت، و اینکه گرفتار بی‌ایمانی نشد. آیه ۲۰ توضیح می‌دهد که ابراهیم به چه علت در ایمان خود کم قوت نشد. این آیه می‌فرماید که ابراهیم در رابطه با وعده‌های خدا، گرفتار افکار شک‌آلود نشد و در ایمان خود متزلزل نگشت. ابراهیم اجازه نداد که در مورد وعده‌های خدا شکی به وجودش رخنه کند، زیرا او به امانت و قدرت مطلق خدا ایمان داشت. آیه ۲۱ می‌فرماید که ابراهیم کاملاً مطمئن بود که خدا قدرت انجام وعده‌اش را دارد. قدرت ایمان ابراهیم در این نکته نهفته بود. "نگرش او نسبت به خدا، تعیین‌کننده نوع و ویژگی ایمان او بود". از آنجا که او خدا را امین و قادر مطلق می‌دانست، ایمانش نسبت به خدا قوی و تزلزل‌ناپذیر بود.

دو. "تکرار وعده‌های خدا، ایمان ابراهیم را تقویت بخشید". آیه ۲۰ همچنین می‌فرماید که ابراهیم "ایمانش روز به روز قوی‌تر می‌شد". این بدان معنا است که او ایمانش او را تقویت می‌کرد. مسأله در اینجا است که "چه چیزی" در رابطه با ایمان ابراهیم، باعث تقویت او می‌شد؟ قوی‌تر شدن او بواسطه تکرار شدن وعده‌ها از سوی خدا بود. خدا بارها و بارها وعده خود را نسبت به ابراهیم تجدید کرد (پیدایش ۱۲: ۱-۳ و ۱۵: ۴-۶ و ۱۸-۲۱ و ۱۷: ۱-۲۱). ایمان ابراهیم به وعده‌های مکرر خدا او را قوی‌تر ساخت.

سه. "جلال دادن خدا باعث تقویت ایمان ابراهیم شد". آیات ۲۰-۲۱ می‌فرمایند که ابراهیم "ایمانش روز بروز قوی‌تر می‌شد و حتی قبل از اینکه خدا به وعده‌اش عمل کند، او را سپاس می‌گفت زیرا یقین داشت که خدا قادر است به همه وعده‌های خود عمل کند". جلال دادن خدا، اذعان کردن به "صفات خدا است" و اینکه "خدا به آنچه که فرموده بود، عمل خواهد کرد". "اطمینان" داشتن به خدا، یعنی جلال دادن خدا، درست به همان ترتیب که "شک کردن" به خدا، به‌معنی بی‌احترامی به او است. قدرت ایمان ابراهیم بر اساس شخصیت خود ابراهیم یا عملی نبود که خود او انجام داده بود، بلکه بر اساس صفات خود خدا و وعده و عمل او قرار داشت. به همین دلیل ابراهیم بطور مرتب خدا را جلال داد.

سؤال چهارم. (۱: ۱۶-۱۷) "معنی دقیق این عبارات که «خدا او را بخشید و بی‌گناه به شمار آورد» چیست؟"

(S) ایمان ابراهیم برای او عدالت محسوب شد. این بدان معنا نیست که "خود ایمان صرف" بعنوان "نوعی عمل" بشمار آمد و برایش "عملی درستکارانه از طرف او" به حساب آمد. در اینصورت ابراهیم می‌توانست در برابر خدا فخر کند (۴: ۲). ایمان ابراهیم هرگز نمی‌تواند بعنوان عملی از روی عدالت محسوب گردد، زیرا بخاطر فیض خدا بود که برای او عدالت منظور شد، و این هدیه‌ای از سوی خدا بود (۴: ۱۶) و هیچگاه الزامی برای خدا محسوب نمی‌گردد (۴: ۴). عبارت "به شمار آوردن" هیچگونه ارتباطی با جبران و ادای دین یا پاداش ندارد. این اصطلاحی است مذهبی به معنای "ربط دادن"، "نسبت دادن" و "قلمداد کردن"، و به معنای "در نظر آوردن" و "رفتار کردن". بنابراین برای آنکه عبارت "به شمار آوردن" را بعنوان جبران عمل یا پاداش عمل محسوب نکنیم، بهتر خواهد بود بگوییم که "ایمان ابراهیم به حساب او گذاشته شد یا برای او عدالت قلمداد گردید". این بدان معنا است که پاسخ خدا به ایمان ابراهیم آن بود که "صددرصد او را عادل" اعلام کند و از آن پس "او را صددرصد عادل در نظر آورد". عبارت "او را بخشید و بی‌گناه به شمار آورد" دقیقاً به معنای آن است که او "تنها بواسطه ایمان عادل شمرده شد". "عدالت" و "بی‌گناه" به شمار آمدن، هدیه‌ای است از سوی خدا که استحقاقش را نداریم، و "ایمان" ما وسیله‌ای است که از طریق آن هدیه خدا را دریافت می‌کنیم.

علاوه بر این، هر ایمانی منجر به عادل‌شمرده شدن نمی‌شود. ایمان ابراهیم، ایمانی کلی به هر نوع خدایی نبود، بلکه ایمانی خاص بود که محتوایی بسیار خاص و مشخص داشت. ایمان او متکی بود بر وعده خدا مبنی بر آمدن مسیح موعود، یعنی عیسی مسیح، که بوسیله مرگ و قیام خود باعث برکت یافتن همه نژادهای بشری می‌شد. و هدف ایمان او آن بود که خدا جلال پیدا کند.

سؤال پنجم. (۴: ۲۵) "به چه علت عادل شمرده شدن ما، هم بر مرگ و هم بر قیام عیسی مسیح متکی است؟"

(T) آیه ۲۵ می‌فرماید که عیسی بخاطر گناهان ما به مرگ سپرده شد و بخاطر عادل‌شمرده شدن ما بود که از میان مردگان قیام کرد. عیسی مسیح به مرگ سپرده شد تا "امکان عادل‌شمرده شدن ما را فراهم کند"، یعنی بطور مؤثر با گناهان ما برخورد شود، و کفاره گناهان ما را بدهد تا خدا ما را عادل بشمارد.

و عیسی مسیح از میان مردگان برخیزانده شد تا "عادل‌شمرده شدن" ما را تضمین کند. رومیان ۳: ۲۴ و ۵: ۹ می‌فرماید که ما بواسطه "مرگ عیسی مسیح عادل شمرده شدیم"، اما رومیان ۳: ۲۲ می‌فرماید که ما بوسیله "ایمان عادل

شمرده شدیم"، و رومیان ۴: ۲۵ می‌فرماید که ما بواسطه "قیام عیسی مسیح عادل شمرده شدیم". عادل شمردگی تنها زمانی مؤثر خواهد بود که عیسی مسیح از میان مردگان برخیزد و تا ابد زنده بماند. بنابراین، مرگ عیسی مسیح بخاطر عادل شمردگی ما جدا از قیام او، نمی‌تواند مؤثر باشد. مرگ و قیام عیسی مسیح تفکیک‌ناپذیر هستند.

(S) قدم چهارم. کاربرد

پس از تبادل نظر با یکدیگر و تهیه فهرستی از "کاربردهای امکان پذیر"، به این فکر کنید که خدا می‌خواهد کدامیک از کاربردهای امکان پذیر را به "کاربردهای شخصی" برای خودتان تبدیل کنید.

آگاه هستم که آنچه قوت ایمان مرا تعیین می‌کند، نگرشی است که نسبت به خدا دارم. بنابراین می‌خواهم به این نگرش ادامه دهم که خدا امین است و هر آنچه که وعده داده "عملی خواهد ساخت"، و اینکه خدا قادر مطلق است و "قادر" به عملی ساختن وعده‌های خود می‌باشد. همینطور نسبت به این موضوع آگاه هستم که ایمانم می‌تواند مرا قویتر سازد. با اتکا بر وعده‌هایی که خدا از طریق کتاب مقدس به من داده است، می‌توانم تقویت شوم. و با جلال دادن خدا و تداوم در این کار، و اعتماد به او و کلامش، قدرت دریافت می‌کنم.

(T) آگاه هستم که ایمان من شباهتهای زیادی با ایمان ابراهیم دارد. من نیز به وجود خدای زنده ایمان دارم. من نیز به همان خدایی ایمان دارم که مردگان را بر می‌خیزاند. او عیسی مسیح را از میان مردگان برخیزانید. و من نیز به آن وعده‌ای که خدا به ابراهیم داده بود ایمان دارم، یعنی ایمان دارم که اینک خدا از طریق عیسی مسیح که مرد و زنده شد، تمام نژادهای بشری را برکت می‌دهد.

(S) قدم پنجم. دعا

بیا بید به نوبت، در مورد یک حقیقت که خدا از رومیان ۴: ۱۷-۲۵ به ما آموخته است، دعا کنیم.

ای پدر آسمانی و مهربان، به من کمک کن تا با زیاد شدن شناختی که از تو دارم، ایمانم قویتر شود. به من کمک کن تا با جلال دادن تو، ایمانم تقویت شود.

(T) ای پدر آسمانی، متشکرم که به من نشان دادی که ایمان ایمانداران عهدعتیق دقیقاً مانند ایمان ایمانداران دوره عهدجدید بود. متشکرم از اینکه به من نشان دادی که پیام کتاب مقدس، قطعاً پیامی منسجم و یکپارچه است. به نام عیسی مسیح. آمین.

(S) تکلیف برای هفته آینده

اول. در یک مشارکت خانگی که در آن بررسی کتاب مقدس انجام می‌شود شرکت کنید. از روش "پنج قدم" بررسی کتاب مقدس استفاده کرده و خود را برای بررسی رومیان فصل ۵ آیات ۱ تا ۱۱، آماده کنید.

دوم. کتابهای دستورعمل "بروید و ملکوت خدا را موعظه کنید" را ملاحظه کرده و به آدرس اینترنتی www.dota.net مراجعه کنید. این آدرس را به حروف تکرار می‌کنم....

سوم. هر شنبه تا چهارشنبه به برنامه "دوره شاگردسازی از رادیو" گوش دهید.